

Vypravování mých rodičů

Velmi ráda poslouchám vypravování mých rodičů a prarodičů. Líbí se mi jejich příběhy, a i když jsem je slyšela několikrát, stále mě překvapují a zajímají. Tak je to i s příběhem mé maminky.

Když byla moje maminka malá a nechodila ještě do školy, hlídala ji její stařenka. Proč píše stařenka? No protože u nás v rodině se tak babičkám vždycky říkalo. Stařenka měla na starosti vaření, domácnost, dobytek a mezi tím vším ještě hlídat svoji vnučku.

Jednoho rána, když bylo zase hodně práce, přišel za mojí maminkou kamarád Lumír. Hráli si na dvoře a vymýšleli, co by provedli. „Nepůjdeme se projít?“ navrhl Lumír. „Tady je trochu nuda, dojdeme k nám a pak se můžeme podívat za mojí tetou.“ Maminka se nenechala dlouho pobízet a šli. Myslíte, že je napadlo zeptat se nebo někomu říct o svých plánech? Samozřejmě že ne. To by nebylo asi to pravé vzrušení z něčeho zakázaného. Děti si teda vyšly. Musím připomenout, že moje maminka bydlela na samotě. Kolem byly lesy a pár chalup. Vyšly si tedy přes les, pak prošly loukou a zase lesem a zase loukou, až došly k Lumírově tetě. V této části příběhu vždycky přemýšlím, jak je možné, že tetě nebylo divné, když k ní zničehonic přicupitají dvě malé děti. Co udělala? Dala jim každému deset korun, ať si zajdou k přehradě. Tam je obchod a mohou si koupit nanuka. Zvláštní, že?

V té době se z práce vracela maminka mé maminky, tedy má babička. Když zjistila, že nejmladší dítě není doma a asi už delší dobu, začala se velmi bát. Jelikož nebyly mobily ani telefony, musela hledání zvládnout pěšky. Začali pátrat, volat, až je napadlo zajít k Lumírovým rodičům. I ti už byli v plném nasazení. Začala pátrací akce. Babičku napadlo: „Snad nešly k přehradě!“

Děti zatím seděly na kraji přehrady, lízaly nanuka a popíjely žlutou sodovku. Výlet se jim líbil. Než uslyšely křičet své jméno. Otočily se a hle, jejich rodiče se k nim blížili a v ruce drží prut. Začala mela. Maminka místo vypravování, jak si to hezky užili, vzala nohy na ramena. I nanuk jí přestal chutnat, jak pelášila a snažila se, aby ji nechytli. Zpátky to bylo asi dva kilometry, a tak jim to dalo zabrat. Nic naplat, než dostat prutem, tak to raději vydržet utíkat. Doma maminku napadlo, že se před výpraskem schová do peřin, a než udýchaná babička přiběhla, maminka už spala. A

jestli babička ten prut použila? Už ne. Přišlo jí, že přece svou holčičku nebude bít v posteli.

To je konec vyprávění o mé neposlušné mamince a jejím nevydařeném výletu. Nebo vydařeném?

Martina Kramolišová, 9. ročník